

Arrest

nr. 160 101 van 15 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat G. STEENBERGEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het dorp X in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Uw vader was de halfbroer van Haji Zaman Ghamsharik en streed met hem tegen de Russische troepen in Afghanistan in de jaren tachtig. Als commandant in de oorlog wist Haji Zaman rijkdom te vergaren. Wanneer uw vader zijn deel van de rijkdom vroeg ontstond er een vijandschap tussen hem en uw vader. Vanwege de macht van Haji Zaman zijn jullie vervolgens naar de provincie Punjab in Pakistan gevlucht. In de periode waarin de

taliban de macht hadden in Afghanistan kreeg uw vader een autoongeluk in Pakistan en verhuisden jullie terug naar Afghanistan. Na jullie terugkeer werd een van de zonen van Haji Zaman gedood. Haji Zaman gaf uw familie de schuld hiervan. Door zijn contacten met de taliban wist hij hen zover te krijgen dat ze u en heel uw familie arresteerden. Twee van uw broers en enkele neven werden ter dood veroordeeld. Enkele dagen voor de invasie van de Verenigde Staten in Afghanistan trachtte Haji Aman, de broer van Haji Zaman, de taliban om te kopen om heel uw familie in de gevangenis te houden. De taliban werden kwaad vanwege deze poging tot omkoping en lieten u en uw familie vrij. Hierop vluchtten jullie naar Pakistan. Jullie woonden in de volgende jaren afwisselend in Pakistan en in Nangarhar, Afghanistan. Enkele maanden voor de dood van Haji Zaman keerden jullie definitief terug naar Khogyani in Afghanistan. Uw broer was de malek van het district Khogyani. In 2013 vaardigde Gul Agha Sherzai, de toenmalige gouverneur van Nangarhar, een arrestatiebevel uit op naam van uw oudste broer, Jan Mohammad, na beschuldigingen van ontvoering en drugssmokkel. Uw broer wist de gouverneur te overtuigen dat hij onschuldig was en beloofde de echte criminelen te arresteren. U en uw halfbroer, S(...) N(...) (CGVS (...), DVZ (...)), werkten mee in de arrestatie van de criminelen in jullie regio. Gul Agha Sherzai stelde jullie vervolgens voor aan de Amerikaanse Special Forces. Uw oudste broer werd vervolgens aangesteld als commandant van de Afghaanse Lokale Politie (ALP) in Khogyani. U en uw andere broers werden eveneens aangesteld als leden van de ALP. Een half jaar later kreeg u een telefoon van de taliban waarin zij u met de dood bedreigden vanwege uw werk bij de ALP. De volgende dag en de dag daarna kreeg u opnieuw een dergelijk dreigtelefoontje. Tijdens de maand ramadan (juli-augustus) in 2013 werden jullie ingezet in een gevecht tegen de taliban in Sherzad district in Nangarhar. De overheid beloofde versterking te sturen, een belofte die zij uiteindelijk niet nakwamen. Hierdoor moesten jullie terugtrekken. Kort voordat de Afghaanse presidentsverkiezingen in april 2014 plaatsvonden stopte u met uw werk bij de ALP. U werd opnieuw telefonisch bedreigd door de taliban. Uit angst bleef u de volgende vier maanden ondergedoken in uw huis in Kaga, Kgogyani. Uiteindelijk besloot u het land te verlaten. U vertrok in januari 2015 en kwam op 26 januari 2015 in België aan. U vroeg op 27 januari 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een badge van de ALP, een opleidingscertificaat bij de ALP van u en uw broer Mohammad Jan, een brief van het ministerie van Binnenlandse Zaken, een brief van het departement van het National Directorate of Security (NDS) in Khogyani, een brief van het districtshuis, een brief van de provincial council van Nangarhar, een brief van de National Assembly, een certificaat van appreciatie van uw broer Jan Mohammad, een brief aan het districtshuis en een envelop van de provincial council.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst verklaart u dat uw familie gedurende tien jaar een vete hadden met Haji Zaman Ghamsharik, de halfbroer van uw vader, en zijn familie waardoor jullie naar Pakistan vluchtten (CGVS, p. 3). Uw verklaringen hierover zijn echter incoherent en zeer vaag waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo zegt u eerst dat jullie na de dood van Haji Zaman terugkeerden naar Afghanistan (CGVS, p. 3). U weigert echter nog maar een schatting te maken van de leeftijd die u had op het ogenblik dat u terugkeerde met uw familie naar Afghanistan (CGVS, p. 3). Dit is zeer merkwaardig gezien u al ongeveer zeventien jaar zou moeten geweest zijn wanneer Haji Zaman overleed – in 2010 terwijl u beweert geboren te zijn in 1993 – en dan ook verwacht kan worden dat u dit in zekere mate weet weer te geven. Wanneer u dan gevraagd wordt hoelang na zijn dood jullie terugkeerden wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat Haji Zaman op dat moment in Pakistan woonde en jullie in Afghanistan (CGVS, p. 4). Niet alleen is een dergelijk significante wijziging in uw verklaringen op zich reeds zeer twijfelachtig, bovendien is Haji Zaman in Khogyani – uw eigen district – omgekomen en niet in Pakistan. Wanneer u dan gevraagd wordt om deze wijziging te verklaren zegt u opnieuw dat hij in Afghanistan was wanneer hij overleed (CGVS, p. 4). U wordt dan gevraagd of jullie in Pakistan woonden op dat moment – u laat na uit eigen beweging volledige of correcte verklaringen te geven – waarop u dan plotseling opnieuw uw verklaringen – van eerder in het gehoor – wijzigt en zegt dat jullie al voor zijn dood naar Afghanistan waren verhuisd. Bovendien weigert u opnieuw nog maar een schatting te geven van hoelang voor zijn dood jullie dan waren teruggekeerd naar Afghanistan, zelfs wanneer u gevraagd wordt of het weken, maanden, jaren of een decennium was (CGVS, p. 4). Uw verklaring voor dit opmerkelijke gebrek aan kennis – eerst zegt u dat u nog maar een kind was dan zegt u plots weer dat het maar een paar maanden voor zijn dood was – zijn allesbehalve consistent en dragen alleen maar verder bij aan de ongeloofwaardigheid van uw beweerde familievete met Haji Zaman (CGVS, p. 4 en 5).

U wordt vervolgens gevraagd waarom jullie terugkeerden naar Afghanistan – en zelfs naar de provincie en het district waar hij verbleef – gezien jullie net uit angst voor Haji Zaman waren gevlucht naar Pakistan. U zegt echter louter dat hij een machtig en rijk man was en dat jullie zich voor hem verstopten

(CGVS, p. 5). Opnieuw wordt u dan gevraagd waarom jullie dan voor zijn dood al waren teruggekeerd naar Nangarhar – en zelfs op regelmatige basis heen en weer reisden tussen Nangarhar en Paksitan – maar opnieuw kan u louter zeggen dat jullie thuis bleven op een plaats die hij niet kende, wat dan ook niet weet te overtuigen, zeker gezien u uiteindelijk gewoon in uw geboortedorp woonde (CGVS, p. 5).

Verder dient opgemerkt te worden dat u maar weinig nauwkeurig weet weer te geven wanneer Haji Zaman dan zou gestorven zijn. Tot drie keer toe zegt u dat hij twee tot tweeënhalf jaar geleden zou zijn gestorven. U kan het jaar van zijn overlijden niet meegeven (CGVS, p. 4, 6 en 7). Uit informatie blijkt echter dat Haji Zaman al in februari 2010 – bijna vijfenhalf jaar geleden – is overleden.

U zegt ook nog dat u niet weet hoeveel ooms en tantes van moederskant u heeft omdat u nooit contact met die kant van de familie had vanwege jullie conflict met Haji Zaman (CGVS, p. 10). Ook hier legt u inconsistente verklaringen over af. Zo zegt u eerst dat zij zelf geen contact meer met jullie wilden uit angst voor Haji Zaman. Wanneer dan echter gepeild wordt naar het contact tussen uw moeder en haar broers en zussen na de dood van Haji Zaman wijzigt u uw verklaringen en zegt u plots dat jullie het waren die geen contact met hen wilden omdat ze jullie niet zouden hebben gesteund in de ruzie met Haji Zaman (CGVS, p. 10).

Gezien uw vage, inconsistente en incorrecte verklaringen over deze familievete met Haji Zaman kan hier geen geloof aan worden gehecht.

U zegt verder dat u zich in 2013 aansloot bij de ALP in Khogyani waarna u bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 10 en 11). Er kan echter in de eerste plaats getwijfeld worden aan uw tewerkstelling bij de ALP. U verklaart dat u gedurende heel uw leven nooit werk had gehad en dat u gewoon leefde van de rijkdom van uw familie (CGVS, p. 8 en 9). U kan echter niet verklaren waarom u dan plotseling besloot om uw leven op het spel te zetten en als voetsoldaat van ALP te strijden tegen de taliban. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit vreemde besluit nam zegt u dat u – en uw broers – voor de ALP zijn beginnen werken om u te verdedigen tegen de familie van Haji Zaman (CGVS, p. 17). Ook wanneer de vraag wordt herhaald zegt u dat de vijandschap met uw oom en zijn familie niet ophield (CGVS, p. 17). U wordt een derde keer gevraagd waarom u na jaren niets doen en leven van de rijkdom van uw familie plotseling besloot om actief als voetsoldaat van de ALP te strijden tegen de taliban waarop u opnieuw de familievete met Haji Zaman aanhaalt (CGVS, p. 17). Allereerst dient hierop gezegd dat in bovenstaande deze familievete met Haji Zaman reeds als ongeloofwaardig werd bestempeld. En indien er geloof aan deze vete zou kunnen worden gevestigd dient erop gewezen te worden dat u eerder ook nog eens verklaarde dat deze familievete met Haji Zaman tien jaar duurde van na de oorlog tegen de Russen tot aan zijn dood in 2010 (CGVS, p. 3). Bovendien houdt het weinig steek dat u zich, om zich te beschermen tegen een familie die politiek zeer machtig en rijk is, zou aansluiten bij de ALP om actief te strijden tegen de taliban. De vraag wordt nogmaals herhaald waarop u dan antwoordt dat het geld van de familie op was en dat noch de Afghaanse overheid noch “andere groepen” jullie lieten samenleven (CGVS, p. 17). Opnieuw wordt u gevraagd waarom u plots besloot als voetsoldaat voor de ALP te werken en waarom u met de invloed van uw familie – jullie hadden immers zelfs de invloed om de gouverneur van Nangarhar te beïnvloeden – geen ander werk zocht, bijvoorbeeld in Jalalabad, waarop u zegt dat jullie sinds dat arrestatiebevel tegen uw oudste broer Jan Mohammad tot de autoriteiten wilden toetreden om geen problemen met hen te krijgen, wat weinig overtuigend is gezien uiteindelijk, nadat jullie die criminelen hadden gearresteerd, de gouverneur van Nangarhar aan jullie kant stond en jullie geen problemen hadden met de overheid (CGVS, p. 17). Niet alleen wijzigt u nog eens twee keer uw verklaringen aangaande uw beweegredenen om voor de ALP te gaan werken, deze zijn bovendien niet overtuigend.

U blijkt verder niet te weten wie het districtshoofd van Khogyani was wanneer u begon te werken voor de ALP. U zegt dat het districtshoofd in die periode ontslagen was – u kan niet zeggen wie dat was – en dat hij vervangen werd door iemand die Mohammad Islam heette (CGVS, p. 22). Er kan informatie worden teruggevonden over het districtshoofd Abdul Wahab die een klas afgestudeerden van de ALP in Khogyani toesprekt in juni 2013. De districtshoofden voor hem heten Haji Mohammad Hassan (vermeld tot 2012) en Haji Syed Abdul Rahman (vermeld tot 2013). Nergens kon de naam Mohammad Islam worden teruggevonden als districtshoofd van Khogyani. Dat u het districtshoofd dat ontslagen zou zijn niet kent en vervolgens een naam vermeldt van de man die hem vervangen zou hebben die niet overeenkomt met de naam van het districtshoofd die volgens de informatie van het CGVS de nieuwe rekruten van ALP in juni 2013 toesprak doet verder twifelen aan uw werk voor de ALP.

Verder legt u inconsistente verklaringen af met betrekking tot het moment waarop u zou gestopt zijn met werken voor de ALP. Eerst zegt u dat u met uw werk stopte voor de presidentsverkiezingen van 2014 (CGVS, p. 11). Daarna zegt u dan weer dat u na de presidentsverkiezingen stopte (CGVS, p. 14). Indien u voor de ALP zou hebben gewerkt kan verwacht worden dat u eenduidig weet te zeggen of u voor dan wel na de presidentsverkiezingen – die in Afghanistan vaker gepaard gaan met geweldplegingen door de taliban tegen de overheid en burgers – bent gestopt.

U wordt ook nog gevraagd of er rangen bestaan in de structuur van de ALP (CGVS, p. 22). Opmerkelijk genoeg antwoordt u dat u er maar een jaar voor werkte en dat u niet weet of rangen bestaan in de ALP (CGVS, p. 22). Indien u daadwerkelijk een jaar voor de ALP zou hebben gewerkt kan verwacht worden dat u met zekerheid weet te zeggen of zij al dan niet rangen gebruiken in hun structuur.

Ook uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban omwille van uw werk bij de ALP zijn weinig overtuigend. U wordt gevraagd om uit te leggen welke specifieke problemen u had waardoor u uw land heeft moeten verlaten waarop u louter zegt dat u problemen had vanwege uw werk zonder enige concrete informatie toe te voegen (CGVS, p. 11). Wanneer u dan gevraagd wordt uw problemen met de taliban in detail uit te leggen – sinds wanneer, op welke manier, hoe vaak, wat u vervolgens hieraan deed, en dergelijke – zegt u dat u een telefoontje kreeg van een onbekend nummer waarin u beledigd werd. U zou dit hebben gerapporteerd aan de NDS in Khogyani maar u weet niet wat zij hiermee hebben gedaan. Hierna zegt u dat uw broers ook bedreigd werden (CGVS, p. 12). U wordt dan aangespoord om verder te vertellen over uw eigen persoonlijke ervaringen met de taliban waarna u hier louter nog aan weet toe te voegen dat uw broer had gezegd dat de taliban en jullie vijanden u al drie keer hebben geprobeerd te viseren en dat u het land moest verlaten (CGVS, p. 12).

Aangezien u het steeds nalaat uw problemen enigszins concreet uit te leggen wordt u dan gevraagd hoeveel keer u door de taliban werd gebeld waarop u zegt dat u in totaal drie of vier keer werd gebeld. U zei eerder dat de eerste keer een half jaar nadat u begon te werken voor de ALP was (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt wanneer u de tweede keer dan gebeld werd zegt u dit niet te weten. U wordt dan specifiek gevraagd hoelang na de eerste keer u die tweede keer werd gebeld maar opnieuw kan u hier geen concreet antwoord op geven en zegt u plots dat u veel telefoontjes kreeg van onbekende nummers maar dat u die niet beantwoordde (CGVS, p. 13). U wordt vervolgens nogmaals gevraagd hoelang na de eerste keer u de tweede keer antwoordde waarop u dan plots zegt dat het meteen de dag erna was en ook dat de derde keer de volgende dag was (CGVS, p. 13). Het feit dat u eerst twee keer faalt te zeggen hoelang na het eerste dreigtelefoontje van de taliban u de andere keren werd gebeld en dat u dan plots zegt dat u gewoon drie dagen na elkaar werd gebeld doet uw verklaringen weinig doorleefd overkomen.

U wordt verder gevraagd wat u na die drie dreigtelefoontjes van de taliban exact heeft ondernomen om deze situatie op te lossen waarop u antwoordt dat u vervolgens thuis bent gebleven en uiteindelijk het land heeft verlaten (CGVS, p. 14). Dit is merkwaardig gezien u de periode van minstens een half jaar over het hoofd ziet waarin u nog gewoon voor de ALP bleef werken. De vraag wordt dan herhaald, waarbij u er expliciet op wordt gewezen dat er nog een hele periode zit tussen die bedreigingen en het moment waarop u stopte met uw werk en onderdook, maar opnieuw zegt u dat het enige dat u deed na deze bedreigingen thuis blijven was (CGVS, p. 14). Opnieuw wordt u erop gewezen dat er nog minstens een half jaar zat tussen die bedreigingen en het moment waarop u thuis bleef en opnieuw gevraagd uit te leggen wat u dan als beschermingsmaatregel ondernomen had in die zes maanden maar u zegt dat u de vraag niet begrijpt, wat, gezien de vraag al verschillende malen gesteld en uitgelegd werd, weinig aannemelijk is (CGVS, p. 14). Opnieuw wordt u er dan op gewezen dat u bedreigd werd door de taliban en gevraagd wat u dan heeft gedaan om u te beschermen en ervoor te zorgen dat u niet gedood zou worden door de taliban maar opnieuw kan u louter zeggen dat u gewoon thuis bleef (CGVS, p. 15).

U wordt vervolgens gevraagd waarom u nog een half jaar bleef werken bij de ALP nadat u door de taliban bedreigd werd maar opnieuw bent u niet in staat een concreet antwoord te geven. U zegt louter dat uw broer commandant was van de ALP en dat zolang hij niet stopte u ook niet kon stoppen (CGVS, p. 15). Er wordt u dan gewezen op uw eerdere verklaring dat het uiteindelijk net uw broer was die u zou hebben aangeraden om binnen te blijven nadat u die bedreigingen van de taliban kreeg en opnieuw gevraagd waarom u dan nog een half jaar bleef werken voor de ALP waarop u dan uw verklaringen wijzigt en zegt dat zolang u voor de ALP werkte u niet bang was omdat u een geweer had en collega's die u steunden, wat echter maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 15).

Ook over de periode nadat u gestopt was met uw werk voor de ALP kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Allereerst zegt u dat u drie of vier maanden ondergedoken leefde in uw huis in Kaga, Khogyani waarna u dan besloten had het land te verlaten (CGVS, p. 14). U wordt dan gevraagd waarom u maandenlang binnen in huis bleef in uw district en waarom u niet de regio en de directe invloedssfeer van de taliban verliet – door bijvoorbeeld naar Jalalabad te gaan, waar jullie uiteindelijk toch een huis hadden – waarop u antwoordt dat u niet naar Jalalabad kon gaan omdat jullie – gezien uw broer een malek was – vertegenwoordigers van de stam en de regio waren. U voegt hier dan nog aan toe dat het in Jalalabad ook niet veilig is en illustreert dit met het voorbeeld dat de zonen van uw oudste broer – die zelf na de problemen naar Jalalabad zou zijn verhuisd – vanwege de onveiligheid van en naar de school gebracht worden met een auto (CGVS, p. 16). U wordt erop gewezen dat u maandenlang binnen in huis bleef uit angst voor de taliban en opnieuw gevraagd waarom u dan niet de regio verliet waarop u dan zegt dat uw oudste broer u zou gezegd hebben dat u de regio niet mocht verlaten, zonder verder uit te leggen waarom (CGVS, p. 16). U wordt daarop gevraagd waarom u van hem, ondanks uw vrees voor

de taliban, toch in Khogyani ondergedoken moest leven waarop u uw verklaringen wijzigt en zegt dat het duur was om een huis te huren in Jalalabad, wat weinig steek houdt, zeker gezien jullie zelfs al een huis hadden in Jalalabad (CGVS, p. 17).

Er kan bovendien ook nog een inconsistentie opgemerkt worden met betrekking tot deze periode. U zegt dat u drie tot vier maanden in Khogyani ondergedoken leefde en de regio niet verliet en dan besloten had het land te verlaten (CGVS, p. 14). Uiteindelijk zegt u ook gestopt te zijn met uw werk voor de presidentsverkiezingen van begin april 2014 (CGVS, p. 14). Dit betekent dat u uit Afghanistan zou moeten vertrokken zijn rond juli 2014. Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat u het land pas verlaten heeft begin januari 2015 (DVZ, p. 10).

Er zijn nog andere elementen die de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder onderuit halen. Zo beweerde u bij uw asielaanvraag geboren te zijn in augustus 1997 – en dus minderjarig te zijn (DVZ, p. 1). U werd vervolgens meerderjarig verklaart aan de hand van een leeftijdstest. U geeft zelf ook toe gelogen te hebben over uw leeftijd omdat anderen u dat hadden aangeraden (CGVS, p. 3).

U tracht op het einde van het interview ook nog een bijkomende actor van vervolging aan uw asielrelaas toe te voegen. Al snel blijkt ook hier echter geen geloof aan te kunnen worden gehecht. Wanneer u gevraagd wordt wie u, naast de taliban, nog zou vrezen indien u zou terugkeren naar Afghanistan kan u louter zeggen “jullie historische vijanden” te vrezen (CGVS, p. 19). Wanneer u dan echter gevraagd wordt wie die historische vijanden dan wel zijn zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 22). U wordt dan om meer uitleg gevraagd maar u herhaalt dat u die vijanden niet kent en voegt daar nog aan toe dat een man, A(...) genaamd, van uw regio in de gevangenis zit (CGVS, p. 22). U wordt er dan op gewezen dat het de bedoeling van het interview is om in detail uit te leggen wie u vreest en waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en dat u door de loutere melding “historische vijanden” te vrezen het CGVS niet kan overtuigen en om verdere uitleg gevraagd waarop u eerst zwijgt en vervolgens louter herhaalt dat jullie een vijandschap hadden gedurende tien jaar met Haji Zaman en dat u daarnaast ook andere vijanden had maar dat u deze niet kent (CGVS, p. 22 en 23). De vraag wordt u dan nog eens gesteld waarop u zegt dat uw grootvader en andere familieleden in de tijd van de oorlog tegen de Russen tegen elkaar vochten vanwege ideologische verschillen (CGVS, p. 23). U wordt dan nog verschillende malen gevraagd naar concrete aanwijzingen waarom u deze onbekende mensen plots vreest maar u kan hier geen antwoord op geven en zegt louter dat “de vijandschap in uw land nooit ophoudt” (CGVS, p. 23).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Door wijdverspreide corruptie in Afghanistan hebben dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015; en COI Focus Afghanistan: Jalalabad – Aanslag op Kabul Bank 18 april 2015 van 30 april 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent

een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo blijkt u uit een invloedrijke familie te komen – jullie konden zelfs deals sluiten met de toenmalige gouverneur van Nangarhar – en hebben jullie zelf al een huis in Jalalabad waar u af en toe in heeft gewoond de voorbije jaren (CGVS, p. 5, 7, 10 en 11). Uw moeder woont alternerend in Khogyani en Jalalabad en uw oudste broer woont permanent in Jalalabad (DVZ, p. 5 en CGVS, p. 7). Wanneer u verder wordt gevraagd of u zich in Jalalabad zou kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan verwijst u louter naar de algemene veiligheidssituatie (CGVS, p. 22).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel I, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht.

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering

van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4 In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst verklaart u dat uw familie gedurende tien jaar een vete hadden met Haji Zaman Ghamsharik, de halfbroer van uw vader, en zijn familie waardoor jullie naar Pakistan vluchtten (CGVS, p. 3). Uw verklaringen hierover zijn echter incoherent en zeer vaag waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo zegt u eerst dat jullie na de dood van Haji Zaman terugkeerden naar Afghanistan (CGVS, p. 3). U weigert echter nog maar een schatting te maken van de leeftijd die u had op het ogenblik dat u terugkeerde met uw familie naar Afghanistan (CGVS, p. 3). Dit is zeer merkwaardig gezien u al ongeveer zeventien jaar zou moeten geweest zijn wanneer Haji Zaman overleed – in 2010 terwijl u beweert geboren te zijn in 1993 – en dan ook verwacht kan worden dat u dit in zekere mate weet weer te geven. Wanneer u dan gevraagd wordt hoelang na zijn dood jullie terugkeerden wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat Haji Zaman op dat moment in Pakistan woonde en jullie in Afghanistan (CGVS, p. 4). Niet alleen is een dergelijk significante wijziging in uw verklaringen op zich reeds zeer twijfelachtig, bovendien is Haji Zaman in Khogyani – uw eigen district – omgekomen en niet in Pakistan. Wanneer u dan gevraagd wordt om deze wijziging te verklaren zegt u opnieuw dat hij in Afghanistan was wanneer hij overleed (CGVS, p. 4). U wordt dan gevraagd of jullie in Pakistan woonden op dat moment – u laat na uit eigen beweging volledige of correcte verklaringen te geven – waarop u dan plotseling opnieuw uw verklaringen – van eerder in het gehoor – wijzigt en zegt dat jullie al voor zijn dood naar Afghanistan waren verhuisd. Bovendien weigert u opnieuw nog maar een schatting te geven van hoelang voor zijn dood jullie dan waren teruggekeerd naar Afghanistan, zelfs wanneer u gevraagd wordt of het weken, maanden, jaren of een decennium was (CGVS, p. 4). Uw verklaring voor dit opmerkelijke gebrek aan kennis – eerst zegt u dat u nog maar een kind was dan zegt u plots weer dat het maar een

paar maanden voor zijn dood was – zijn allesbehalve consistent en dragen alleen maar verder bij aan de ongeloofwaardigheid van uw beweerde familievete met Haji Zaman (CGVS, p. 4 en 5).

U wordt vervolgens gevraagd waarom jullie terugkeerden naar Afghanistan – en zelfs naar de provincie en het district waar hij verbleef – gezien jullie net uit angst voor Haji Zaman waren gevlucht naar Pakistan. U zegt echter louter dat hij een machtig en rijk man was en dat jullie zich voor hem verstopten (CGVS, p. 5). Opnieuw wordt u dan gevraagd waarom jullie dan voor zijn dood al waren teruggekeerd naar Nangarhar – en zelfs op regelmatige basis heen en weer reisden tussen Nangarhar en Paksitan – maar opnieuw kan u louter zeggen dat jullie thuis bleven op een plaats die hij niet kende, wat dan ook niet weet te overtuigen, zeker gezien u uiteindelijk gewoon in uw geboortedorp woonde (CGVS, p. 5).

Verder dient opgemerkt te worden dat u maar weinig nauwkeurig weet weer te geven wanneer Haji Zaman dan zou gestorven zijn. Tot drie keer toe zegt u dat hij twee tot tweeënhalf jaar geleden zou zijn gestorven. U kan het jaar van zijn overlijden niet meegeven (CGVS, p. 4, 6 en 7). Uit informatie blijkt echter dat Haji Zaman al in februari 2010 – bijna vijfenhalf jaar geleden – is overleden.

U zegt ook nog dat u niet weet hoeveel ooms en tantes van moederskant u heeft omdat u nooit contact met die kant van de familie had vanwege jullie conflict met Haji Zaman (CGVS, p. 10). Ook hier legt u inconsistente verklaringen over af. Zo zegt u eerst dat zij zelf geen contact meer met jullie wilden uit angst voor Haji Zaman. Wanneer dan echter gepeild wordt naar het contact tussen uw moeder en haar broers en zussen na de dood van Haji Zaman wijzigt u uw verklaringen en zegt u plots dat jullie het waren die geen contact met hen wilden omdat ze jullie niet zouden hebben gesteund in de ruzie met Haji Zaman (CGVS, p. 10).

Gezien uw vage, inconsistente en incorrecte verklaringen over deze familievete met Haji Zaman kan hier geen geloof aan worden gehecht.

U zegt verder dat u zich in 2013 aansloot bij de ALP in Khogyani waarna u bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 10 en 11). Er kan echter in de eerste plaats getwijfeld worden aan uw tewerkstelling bij de ALP. U verklaart dat u gedurende heel uw leven nooit werk had gehad en dat u gewoon leefde van de rijkdom van uw familie (CGVS, p. 8 en 9). U kan echter niet verklaren waarom u dan plotseling besloot om uw leven op het spel te zetten en als voetsoldaat van ALP te strijden tegen de taliban. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit vreemde besluit nam zegt u dat u – en uw broers – voor de ALP zijn beginnen werken om u te verdedigen tegen de familie van Haji Zaman (CGVS, p. 17). Ook wanneer de vraag wordt herhaald zegt u dat de vijandschap met uw oom en zijn familie niet ophield (CGVS, p. 17). U wordt een derde keer gevraagd waarom u na jaren niets doen en leven van de rijkdom van uw familie plotseling besloot om actief als voetsoldaat van de ALP te strijden tegen de taliban waarop u opnieuw de familievete met Haji Zaman aanhaalt (CGVS, p. 17). Allereerst dient hierop gezegd dat in bovenstaande deze familievete met Haji Zaman reeds als ongeloofwaardig werd bestempeld. En indien er geloof aan deze vete zou kunnen worden gevestigd dient erop gewezen te worden dat u eerder ook nog eens verklaarde dat deze familievete met Haji Zaman tien jaar duurde van na de oorlog tegen de Russen tot aan zijn dood in 2010 (CGVS, p. 3). Bovendien houdt het weinig steek dat u zich, om zich te beschermen tegen een familie die politiek zeer machtig en rijk is, zou aansluiten bij de ALP om actief te strijden tegen de taliban. De vraag wordt nogmaals herhaald waarop u dan antwoordt dat het geld van de familie op was en dat noch de Afgaanse overheid noch “andere groepen” jullie lieten samenleven (CGVS, p. 17). Opnieuw wordt u gevraagd waarom u plots besloot als voetsoldaat voor de ALP te werken en waarom u met de invloed van uw familie – jullie hadden immers zelfs de invloed om de gouverneur van Nangarhar te beïnvloeden – geen ander werk zocht, bijvoorbeeld in Jalalabad, waarop u zegt dat jullie sinds dat arrestatiebevel tegen uw oudste broer Jan Mohammad tot de autoriteiten wilden toetreden om geen problemen met hen te krijgen, wat weinig overtuigend is gezien uiteindelijk, nadat jullie die criminelen hadden gearresteerd, de gouverneur van Nangarhar aan jullie kant stond en jullie geen problemen hadden met de overheid (CGVS, p. 17). Niet alleen wijzigt u nog eens twee keer uw verklaringen aangaande uw beweegredenen om voor de ALP te gaan werken, deze zijn bovendien niet overtuigend.

U blijkt verder niet te weten wie het districtshoofd van Khogyani was wanneer u begon te werken voor de ALP. U zegt dat het districtshoofd in die periode ontslagen was – u kan niet zeggen wie dat was – en dat hij vervangen werd door iemand die Mohammad Islam heette (CGVS, p. 22). Er kan informatie worden teruggevonden over het districtshoofd Abdul Wahab die een klas afgestudeerden van de ALP in Khogyani toespreekt in juni 2013. De districtshoofden voor hem heten Haji Mohammad Hassan (vermeld tot 2012) en Haji Syed Abdul Rahman (vermeld tot 2013). Nergens kon de naam Mohammad

Islam worden teruggevonden als districtshoofd van Khogyani. Dat u het districtshoofd dat ontslagen zou zijn niet kent en vervolgens een naam vermeldt van de man die hem vervangen zou hebben die niet overeenkomt met de naam van het districtshoofd die volgens de informatie van het CGVS de nieuwe rekruten van ALP in juni 2013 toesprak doet verder twijfelen aan uw werk voor de ALP.

Verder legt u inconsistente verklaringen af met betrekking tot het moment waarop u zou gestopt zijn met werken voor de ALP. Eerst zegt u dat u met uw werk stopte voor de presidentsverkiezingen van 2014 (CGVS, p. 11). Daarna zegt u dan weer dat u na de presidentsverkiezingen stopte (CGVS, p. 14). Indien u voor de ALP zou hebben gewerkt kan verwacht worden dat u eenduidig weet te zeggen of u voor dan wel na de presidentsverkiezingen – (...) – bent gestopt.

U wordt ook nog gevraagd of er rangen bestaan in de structuur van de ALP (CGVS, p. 22). Opmerkelijk genoeg antwoordt u dat u er maar een jaar voor werkte en dat u niet weet of rangen bestaan in de ALP (CGVS, p. 22). Indien u daadwerkelijk een jaar voor de ALP zou hebben gewerkt kan verwacht worden dat u met zekerheid weet te zeggen of zij al dan niet rangen gebruiken in hun structuur.

Ook uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban omwille van uw werk bij de ALP zijn weinig overtuigend. U wordt gevraagd om uit te leggen welke specifieke problemen u had waardoor u uw land heeft moeten verlaten waarop u louter zegt dat u problemen had vanwege uw werk zonder enige concrete informatie toe te voegen (CGVS, p. 11). Wanneer u dan gevraagd wordt uw problemen met de taliban in detail uit te leggen – sinds wanneer, op welke manier, hoe vaak, wat u vervolgens hieraan deed, en dergelijke – zegt u dat u een telefoontje kreeg van een onbekend nummer waarin u beledigd werd. U zou dit hebben gerapporteerd aan de NDS in Khogyani maar u weet niet wat zij hiermee hebben gedaan. Hierna zegt u dat uw broers ook bedreigd werden (CGVS, p. 12). U wordt dan aangespoord om verder te vertellen over uw eigen persoonlijke ervaringen met de taliban waarna u hier louter nog aan weet toe te voegen dat uw broer had gezegd dat de taliban en jullie vijanden u al drie keer hebben geprobeerd te viseren en dat u het land moest verlaten (CGVS, p. 12).

Aangezien u het steeds nalaat uw problemen enigszins concreet uit te leggen wordt u dan gevraagd hoeveel keer u door de taliban werd gebeld waarop u zegt dat u in totaal drie of vier keer werd gebeld. U zei eerder dat de eerste keer een half jaar nadat u begon te werken voor de ALP was (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt wanneer u de tweede keer dan gebeld werd zegt u dit niet te weten. U wordt dan specifiek gevraagd hoelang na de eerste keer u die tweede keer werd gebeld maar opnieuw kan u hier geen concreet antwoord op geven en zegt u plots dat u veel telefoontjes kreeg van onbekende nummers maar dat u die niet beantwoordde (CGVS, p. 13). U wordt vervolgens nogmaals gevraagd hoelang na de eerste keer u de tweede keer antwoordde waarop u dan plots zegt dat het meteen de dag erna was en ook dat de derde keer de volgende dag was (CGVS, p. 13). Het feit dat u eerst twee keer faalt te zeggen hoelang na het eerste dreigtelefoontje van de taliban u de andere keren werd gebeld en dat u dan plots zegt dat u gewoon drie dagen na elkaar werd gebeld doet uw verklaringen weinig doorleefd overkomen.

U wordt verder gevraagd wat u na die drie dreigtelefoontjes van de taliban exact heeft ondernomen om deze situatie op te lossen waarop u antwoordt dat u vervolgens thuis bent gebleven en uiteindelijk het land heeft verlaten (CGVS, p. 14). Dit is merkwaardig gezien u de periode van minstens een half jaar over het hoofd ziet waarin u nog gewoon voor de ALP bleef werken. De vraag wordt dan herhaald, waarbij u er expliciet op wordt gewezen dat er nog een hele periode zit tussen die bedreigingen en het moment waarop u stopte met uw werk en onderdook, maar opnieuw zegt u dat het enige dat u deed na deze bedreigingen thuis blijven was (CGVS, p. 14). Opnieuw wordt u erop gewezen dat er nog minstens een half jaar zat tussen die bedreigingen en het moment waarop u thuis bleef en opnieuw gevraagd uit te leggen wat u dan als beschermingsmaatregel ondernomen had in die zes maanden maar u zegt dat u de vraag niet begrijpt, wat, gezien de vraag al verschillende malen gesteld en uitgelegd werd, weinig aannemelijk is (CGVS, p. 14). Opnieuw wordt u er dan op gewezen dat u bedreigd werd door de taliban en gevraagd wat u dan heeft gedaan om u te beschermen en ervoor te zorgen dat u niet gedood zou worden door de taliban maar opnieuw kan u louter zeggen dat u gewoon thuis bleef (CGVS, p. 15).

U wordt vervolgens gevraagd waarom u nog een half jaar bleef werken bij de ALP nadat u door de taliban bedreigd werd maar opnieuw bent u niet in staat een concreet antwoord te geven. U zegt louter dat uw broer commandant was van de ALP en dat zolang hij niet stopte u ook niet kon stoppen (CGVS, p. 15). Er wordt u dan gewezen op uw eerdere verklaring dat het uiteindelijk net uw broer was die u zou hebben aangeraden om binnen te blijven nadat u die bedreigingen van de taliban kreeg en opnieuw gevraagd waarom u dan nog een half jaar bleef werken voor de ALP waarop u dan uw verklaringen

wijzigt en zegt dat zolang u voor de ALP werkte u niet bang was omdat u een geweer had en collega's die u steunden, wat echter maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 15).

Ook over de periode nadat u gestopt was met uw werk voor de ALP kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Allereerst zegt u dat u drie of vier maanden ondergedoken leefde in uw huis in Kaga, Khogyani waarna u dan besloten had het land te verlaten (CGVS, p. 14). U wordt dan gevraagd waarom u maandenlang binnen in huis bleef in uw district en waarom u niet de regio en de directe invloedssfeer van de taliban verliet – door bijvoorbeeld naar Jalalabad te gaan, waar jullie uiteindelijk toch een huis hadden – waarop u antwoordt dat u niet naar Jalalabad kon gaan omdat jullie – gezien uw broer een malek was – vertegenwoordigers van de stam en de regio waren. U voegt hier dan nog aan toe dat het in Jalalabad ook niet veilig is en illustreert dit met het voorbeeld dat de zonen van uw oudste broer – die zelf na de problemen naar Jalalabad zou zijn verhuisd – vanwege de onveiligheid van en naar de school gebracht worden met een auto (CGVS, p. 16). U wordt erop gewezen dat u maandenlang binnen in huis bleef uit angst voor de taliban en opnieuw gevraagd waarom u dan niet de regio verliet waarop u dan zegt dat uw oudste broer u zou gezegd hebben dat u de regio niet mocht verlaten, zonder verder uit te leggen waarom (CGVS, p. 16). U wordt daarop gevraagd waarom u van hem, ondanks uw vrees voor de taliban, toch in Khogyani ondergedoken moest leven waarop u uw verklaringen wijzigt en zegt dat het duur was om een huis te huren in Jalalabad, wat weinig steek houdt, zeker gezien jullie zelfs al een huis hadden in Jalalabad (CGVS, p. 17).

Er kan bovendien ook nog een inconsistentie opgemerkt worden met betrekking tot deze periode. U zegt dat u drie tot vier maanden in Khogyani ondergedoken leefde en de regio niet verliet en dan besloten had het land te verlaten (CGVS, p. 14). Uiteindelijk zegt u ook gestopt te zijn met uw werk voor de presidentsverkiezingen van begin april 2014 (CGVS, p. 14). Dit betekent dat u uit Afghanistan zou moeten vertrokken zijn rond juli 2014. Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat u het land pas verlaten heeft begin januari 2015 (DVZ, p. 10).

Er zijn nog andere elementen die de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder onderuit halen. Zo beweerde u bij uw asielaanvraag geboren te zijn in augustus 1997 – en dus minderjarig te zijn (DVZ, p. 1). U werd vervolgens meerderjarig verklaart aan de hand van een leeftijdstest. U geeft zelf ook toe gelogen te hebben over uw leeftijd omdat anderen u dat hadden aangeraden (CGVS, p. 3).

U tracht op het einde van het interview ook nog een bijkomende actor van vervolging aan uw asielrelaas toe te voegen. Al snel blijkt ook hier echter geen geloof aan te kunnen worden gehecht. Wanneer u gevraagd wordt wie u, naast de taliban, nog zou vrezen indien u zou terugkeren naar Afghanistan kan u louter zeggen “jullie historische vijanden” te vrezen (CGVS, p. 19). Wanneer u dan echter gevraagd wordt wie die historische vijanden dan wel zijn zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 22). U wordt dan om meer uitleg gevraagd maar u herhaalt dat u die vijanden niet kent en voegt daar nog aan toe dat een man, A(...) genaamd, van uw regio in de gevangenis zit (CGVS, p. 22). U wordt er dan op gewezen dat het de bedoeling van het interview is om in detail uit te leggen wie u vreest en waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en dat u door de loutere melding “historische vijanden” te vrezen het CGVS niet kan overtuigen en om verdere uitleg gevraagd waarop u eerst zwijgt en vervolgens louter herhaalt dat jullie een vijandschap hadden gedurende tien jaar met Haji Zaman en dat u daarnaast ook andere vijanden had maar dat u deze niet kent (CGVS, p. 22 en 23). De vraag wordt u dan nog eens gesteld waarop u zegt dat uw grootvader en andere familieleden in de tijd van de oorlog tegen de Russen tegen elkaar vochten vanwege ideologische verschillen (CGVS, p. 23). U wordt dan nog verschillende malen gevraagd naar concrete aanwijzingen waarom u deze onbekende mensen plots vreest maar u kan hier geen antwoord op geven en zegt louter dat “de vijandschap in uw land nooit ophoudt” (CGVS, p. 23).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Door wijdverspreide corruptie in Afghanistan hebben dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen door in zijn verzoekschrift zonder meer op te werpen dat uit zijn verklaringen alleszins blijkt dat hij ernstig gevaar loopt wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan, dat de taliban hem op de hielen zitten vanwege zijn aansluiting bij de ALP, en dat de taliban hem reeds een aantal jaren viseren en zijn relatie met hen enkel verslechterd is sinds hij begon te werken voor de ALP. Zodoende herhaalt verzoeker immers elementen die hij reeds tijdens zijn gehoor heeft aangehaald (stuk 5, gehoorverslag, p. 11-15, 18, 19, 25, 26), zonder evenwel afbreuk te doen aan de concrete gedane vaststellingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat, bij zijn weten, Muhammad Aslam de persoon is die het eerdere districtshoofd van Khogyani verving, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat deze naam niet overeenkomt met de naam van het districtshoofd die volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier de nieuwe rekruten van de ALP in juni 2013 toesprak. Volgens deze informatie heten de districtshoofden voor hem Haji Mohammad Hassan (vermeld tot 2012) en Haji Syed Abdul Rahman (vermeld tot 2013). Nergens kon overigens de naam Mohammad Islam worden teruggevonden als districtshoofd van Khogyani.

Wat betreft de foto's die bij het verzoekschrift werden gevoegd (foto's 17, 18, 23, 24, 49 – 54) en waaruit volgens verzoeker blijkt dat Muhammad Aslam de nieuwe rekruten van de ALP bezocht, verzoeker hierbij aanwezig was en voor de ALP werkte, dient te worden opgemerkt dat foto's *an sich* geen objectieve aanwijzingen bevatten aangaande de identiteit van de daarop afgebeelde personen, laat staan dat op basis van deze foto's zou vaststaan dat de persoon die daarop wordt aangeduid als Muhammad Aslam daadwerkelijk districtshoofd was van Khogyani op het ogenblik van opname. Waar volgens verzoeker uit de foto's waarop hij zelf staat afgebeeld duidelijk mag blijken dat hij voor de ALP werkte, dient hij erop te worden gewezen dat deze foto's hoogstens aantonen dat hij op een bepaald ogenblik in het gezelschap vertoefde van bepaalde personen, al dan niet gelieerd aan de ALP, maar dat zij zijn vermeende werkzaamheden in dienst van de ALP geenszins bewijzen, noch zijn problemen ten gevolge deze werkzaamheden. Deze foto's zijn dan ook niet bij machte om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde badge en opleidingscertificaat van de ALP dient te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

De door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 20 november 2015 gevoegde kleurenkopieën van reeds eerder neergelegde foto's waaruit, aldus verzoeker, *“duidelijk de betrokkenheid van verzoeker en zijn broer bij ALP blijkt”* alsook *“de identiteit van Muhammad Aslam als districtshoofd”* vermogen aldus geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker geen originele foto's kan neerleggen, maar slechts kleurenfotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend. Met betrekking tot de foto's dient overigens nog te worden opgemerkt dat zij geen enkele concrete aanwijzing bieden met betrekking tot verzoekers asielrelaas.

Met betrekking tot de vermeende schending van de motiveringsplicht, beweert verzoeker dat de beslissing van het Commissariaat-generaal *“eerder summier”* gemotiveerd werd, dat hij danig onder de indruk was van het gehoor en derhalve *“dichtklapte”* op het moment dat de vragen werden gesteld, dat het echter aan het Commissariaat-generaal is om *“voldoende vragen”* te stellen, *“zodoende dat verzoeker hierop een gepast antwoord kan geven”*, en dat *“één en ander niet getuigt van een behoorlijke rechtsbedeling”*. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt ingegaan op de verklaringen die tijdens het gehoor werden afgelegd en dat de hiaten, tegenstrijdigheden en inconsistenties in deze verklaringen concreet worden vermeld en toegelicht. Het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de geloofwaardigheid van deze verklaringen hangt niet in het luchtledige, maar vindt steun in de veelvuldige, naar behoren vastgestelde gebreken die uitdrukkelijk worden vermeld in de bestreden

beslissing, zodat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat deze beslissing “eerder summier” gemotiveerd werd. Verzoeker geeft bovendien niet aan in welke zin de motivering tekort schiet of met welke elementen van zijn verklaringen in de bestreden beslissing onterecht geen rekening zou zijn gehouden, en doet aldus geen afbreuk aan de concrete en uitgebreide motivering van de bestreden beslissing. Waar verzoeker de mankementen van zijn verklaringen lijkt toe te schrijven aan het feit dat hij onder de indruk was van het hele gebeuren en “dichtklapte” op het moment dat de vragen werden gesteld, weerlegt hij de bevinding van het Commissariaat-generaal dat zijn verklaringen behept zijn met hogervermelde tegenstrijdigheden, vaagheden en inconsistenties niet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hem tijdens zijn verhoor niet de gelegenheid zou zijn geboden om gepast de antwoorden omdat hem niet voldoende vragen zouden zijn gesteld, laat hij na te preciseren in welke zin de gestelde vragen niet volstonden om daarop “een gepast antwoord” te kunnen geven. Uit het gehoorverslag blijkt dat, behalve de gebruikelijke vragen die structuur geven aan het gehoor, er heel wat vragen werden gesteld die inpikken op wat verzoeker in antwoord op eerdere vragen heeft uiteengezet, zodoende hem de kans te bieden zich nader te verklaren wanneer iets voor de interviewer niet duidelijk is of meer details te geven over bepaalde aspecten van zijn relaas. Wanneer verzoeker naast de kwestie antwoordt, wordt de vraag herhaald (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 10, 14, 15, 17-19, 22, 23). Wanneer verzoeker er niet in slaagt een gebeurtenis exact te situeren in de tijd of een concreet getal te noemen, wordt hem gevraagd dit bij benadering te doen of een schatting te maken (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4, 10, 12, 13, 20). Aan het eind van het verhoor wordt hem bovendien gevraagd of hij nog iets toe te voegen heeft aan zijn relaas, waarop hij antwoordt geen opmerkingen meer te hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 25, 26). Het voorgaande in acht genomen is de Raad van oordeel dat de interviewer een behoorlijke inspanning heeft geleverd om zich een zo accuraat en volledig mogelijk beeld te vormen van verzoekers asielrelaas en dat verzoeker niet kan volhouden dat hij door de manier van vraagstelling of de hoeveelheid vragen niet in staat zou zijn geweest de antwoorden te geven die hij had willen geven.

2.5 Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6 Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat een vestigingsalternatief blijkens de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk is indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt evenwel dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97).

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: *“Zo blijkt u uit een invloedrijke familie te komen – jullie konden zelfs deals sluiten met de toenmalige gouverneur van Nangarhar – en hebben jullie zelf al een huis in Jalalabad waar u af en toe in heeft gewoond de voorbije jaren (CGVS, p. 5, 7, 10 en 11). Uw moeder woont alternerend in Khogyani en Jalalabad en uw oudste broer woont permanent in Jalalabad (DVZ, p. 5 en CGVS, p. 7). Wanneer u verder wordt gevraagd of u zich in Jalalabad zou kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan verwijst u louter naar de algemene veiligheidssituatie (CGVS, p. 22).”*

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in het geheel niet in op bovenstaand onderdeel van de bestreden beslissing en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Volgens de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015 en de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 10 maart 2015, beide opgenomen in het administratief dossier, is Jalalabad over de weg bereikbaar vanuit Kabul, dat zelf over een internationale luchthaven beschikt, en is het allergrootse gevaar op deze weg het roekeloze verkeer. Uit deze objectieve informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn aanvullende nota van 20 november 2015 onder verwijzing naar pagina's 11 en 12 van de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul*" van 12 oktober 2015, die hij bij de aanvullende nota voegt, stelt dat uit dit document blijkt "*dat de wegen vanuit Kaboel niet langer veilig zijn*" en dat dit Jalalabad niet toegankelijk maakt als intern vestigingsalternatief. Zulks kan immers niet zonder meer worden afgeleid uit dit document. Daarin kan worden gelezen dat opstandelingen zich ophouden in gebieden gelegen langs drie belangrijke snelwegen naar Kabul, waarlangs de taliban wapens, fondsen en strijders aanvoeren die worden gebruikt bij hun operaties in Kabul, en dat het Afghaanse leger naar verluid moeite heeft om een adequaat veiligheidsniveau te handhaven op de invalswegen van Kabul. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat de veiligheidssituatie op de weg tussen Kabul en Jalalabad niet langer onder controle zou zijn, laat staan dat deze weg voortaan als 'onveilig' dient te worden bestempeld. Het voorgaande in acht genomen is de Raad van oordeel dat het Commissariaat-generaal uit de actuele en objectieve informatie waarover het beschikt terecht heeft afgeleid "*dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is*".

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation* van januari 2015; COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 10 maart 2015 en COI Focus "*Afghanistan: De aanslag van 18 april 2015 op New Kabul Bank in Jalalabad*" van 30 april 2015) aanwezig in het administratief dossier, dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon (COI Focus, "*Afghanistan – De aanslag van 18 april 2015 op New Kabul Bank in Jalalabad*"). Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse

veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk stelt dat er een reëel gevaar bestaat in Jalalabad en in het algemeen, in Afghanistan, toont hij niet aan dat er voor burgers in Jalalabad actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgenomen verwijzing naar het daarbij gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoekers verwijzing naar de aanslag die zich op 18 april 2015 in Jalalabad heeft voorgedaan is in dit verband evenmin dienstig, aangezien hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan voormelde informatie waaruit blijkt dat dit incident kadert binnen een patroon van aanslagen in Jalalabad waarbij Afghaanse burgers geen doelwit zijn. Zoals kan worden gelezen in de COI Focus "*Afghanistan: De aanslag van 18 april 2015 op New Kabul Bank in Jalalabad*" van 30 april 2015 was het doelwit van deze aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen. Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat zijn terugkeer naar Afghanistan uiterst gevaarlijk zou zijn en hij een reële vrees voor zijn leven dient te koesteren. In de mate verzoeker dienaangaande naar zijn asielrelaas verwijst, biedt hij geen dienstig verweer. Hoger werd immers geoordeeld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Jalalabad over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF